

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/255/2015
Identifikačné číslo spisu:	5413201028
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5413201028.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu D., bývajúceho v N., zastúpeného JUDr. Zuzanou Baloghovou, advokátkou v Ružomberku, Madačova č. 7, proti žalovaným 1/ C. bývajúcej v L., 2/ E., bývajúcemu v L., 3/ H., bývajúcemu v N., žalovaní 1/ až 3/ právne zastúpení JUDr. Jiřím Martausom, advokátom v Liptovskom Mikuláši, Ul. 1. mája č. 113/19, o určenie, že do dedičstva po poručiťovi patrí nehnuteľnosť, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 4 C 29/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 18. novembra 2014 sp. zn. 5 Co 564/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní 1/ až 3/ sú povinní zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, v sume 72,92 € na účet JUDr. Zuzany Baloghovej, advokátky v Ružomberku, Madačova 7, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom z 29. apríla 2014 č.k. 4 C 29/2013-184 určil, že byt č. XX, vo vchode č. XX, na B. posch. bytového domu súp. č. XXXX, zapísaný v katastri nehnuteľností, vedenom na Okresnom úrade N., na liste vlastníctva č. XXXX, k.ú. N., vrátane spoluvlastníckeho podielu 6124/415932 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a spoluvlastníckeho podielu 6124/415932 k pozemku C-KN parc. č. XXXX/XX, patrí do dedičstva po zomr. F., rod. Q., nar. X. G. XXXX, zomr. XX. G. XXXX, naposledy bytom U., N.. Žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 625,47 €. Žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému 3/. V odôvodnení súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal určenia, že nehnuteľnosť uvedená vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa patrí do dedičstva po matke žalobcu - nebohej F.. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej vyplýva, že žalobca v podanom návrhu ako aj na pojednávaní svoje tvrdenia odôvodňoval tým, že jeho matka bývala spolu s ním v predmetnom byte, ktorého bola výlučnou vlastníčkou. Dňa 23. novembra 2012 (správne 23. novembra 2011) podpísala so žalovanými 1/ a 2/ kúpnu zmluvu, na základe ktorej bol 21. decembra 2011 povolený vklad vlastníckeho práva žalovaných 1/ a 2/ (kupujúcich) k bytu (H.). Následne žalobcova matka X. G.

XXXX zomrela. Žalobca uviedol, že jeho matka trpela závažnými ochoreniami. Pre vysokú cukrovku sa jej postupne zhoršoval zrak, v dôsledku čoho na jedno oko vôbec nevidela a druhým videla len obrysy. Takto uzavretá kúpna zmluva je preto neplatnou v zmysle § 40 ods. 1 Obč. zák., pretože nebola urobená vo forme, ktorú vyžaduje zákon (§ 40 ods. 6 Obč. zák., § 49 Not. por.). Žalobca zahrnul do okruhu účastníkov konania okrem žalovaných 1/ a 2/ aj žalovaného 3/, keďže ten je bratom žalobcu, a tak by prichádzal do úvahy ako dedič po ich spoločnej matke. Tým je okruh možných dedičov uzavretý, keďže tretím dieťaťom p. H. bola žalovaná 1/ (sestra žalobcu). Napriek dôkaznej núdzi na strane žalobcu súd vyhovel jeho návrhu, i keď z iných dôvodov, než uvádzal žalobca. Žalovaní 1/ a 2/ totiž pred súdom priznali (č.l. 45, 148), že medzi nimi ako kupujúcimi a matkou žalobcu ako predávajúcou od začiatku existovala nepísaná dohoda o tom, že títo jej kúpnu cenu nikdy nezaplatia. Poručiťka sa rozhodla previesť byt na žalovaných 1/ a 2/ ako prejav vďaky za ich pomoc v konkurznom konaní, keď poručiťke hrozilo speňaženie bytu, v ktorom bývala. Následný prevod tohto bytu mal byť teda odmenou pre nich za predchádzajúce účinné riešenie jej finančných problémov. Bolo teda preukázané, že prevod bytu sa mal udiť darovaním a navonok spísaná kúpna zmluva bola len tzv. simulovaným úkonom. Skutočný (pravý) prejav ich vôle však navonok v písomnej forme nebol deklarovaný. Ak účastníci uzavreli simulovanú písomnú kúpnu zmluvu ohľadom nehnuteľnosti, ktorou chceli zastrieť faktické darovanie tejto nehnuteľnosti, nie je zastieraná darovacia zmluva platná pre nedostatok písomnej formy (rozh. NS ČR č. 22 Cdo 101/2001 zo 4. septembra 2002). V danom prípade je teda formálne uzavretá kúpna zmluva od začiatku neplatná podľa § 37 ods. 1 Obč. zák., pretože takýto úkon nebol urobený vážne. V skutočnosti chceli účastníci uzavrieť darovaciu zmluvu, keďže boli vopred dohodnutí na tom, že kúpna cena nebude nikdy zaplatená a prevod bytu bude bezodplatný. Namiesto tejto simulovanej kúpnej zmluvy neplatí ani skutočne zamýšľaná darovacia zmluva, keďže táto nebola urobená v písomnej forme (§ 41a ods. 2 in fine Obč. zák.). Súd preto konštatoval, že žalobcova matka počas života nevykonala žiaden platný scudzovací úkon týkajúci sa predmetného bytu. V čase svojej smrti bola naďalej vlastníčkou bytu, vrátane súvisiaceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu, vrátane spoluvlastníckeho podielu k pozemku pod bytovým domom. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že priznal žalobcovi proti žalovaným 1/ a 2/ právo na ich náhradu, keďže žalobca mal vo veci plný úspech. Súd prvého stupňa nepriznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanému 3/, keďže vzhľadom na ustanovenia § 150 O.s.p. by uloženie takejto povinnosti nepovažoval za správne. Žalovaný 3/ totiž svojou aktívnou činnosťou prípadne opomenutím nijako nezavinil vznik tohto sporu a ani na konštatovanej neplatnosti hmotnoprávneho úkonu sa nijako preukázateľne nepodieľal.

Na odvolanie žalovaných 1/ až 3/ Krajský súd v Žiline rozsudkom z 18. novembra 2014 sp. zn. 5 Co 564/2014 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania účastníci, konštatoval, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu vo veci samej zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. V danom prípade subjekty uzavreli naoko kúpnu zmluvu, hoci im v skutočnosti išlo o darovaciu zmluvu. Ak však subjekty uzavierajú zastieranú darovaciu zmluvu ohľadom nehnuteľnosti, tak skutočnosť, že ide o darovanie, musí byť vyjadrená v písomnej forme; inak darovacia zmluva nevznikne. Z uvedeného možno potom dôvodiť, že ak uzavreli subjekty simulovanú písomnú kúpnu zmluvu ohľadom nehnuteľnosti, nie je darovacia zmluva platná, pokiaľ nebola uzavretá písomne a z jej znenia nie je zjavné, že išlo o darovanie. Podstatné náležitosti darovacej zmluvy je totiž treba vyžadovať bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o zastieraný právny úkon. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 150 ods. 1

O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ ako úspešný účastník v odvolacom konaní si náhradu trov odvolacieho konania uplatnil, avšak krajský súd mu ich náhradu nepriznal. Vyjadrenie k odvolaniu neobsahovalo žiaden právny rozbor veci. Krajský súd nepopiera právo účastníka vyjadriť sa k odvolaniu, avšak uvedené vyjadrenie považuje za neúčelné s úmyslom navýšiť trovy odvolacieho konania bez kvalifikovaného vyjadrenia k odvolacím dôvodom, preto mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 1/ až 3/. V danom prípade podľa názoru dovolateľov bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu a právo žalovaných 1/ a 2/ vlastníť majetok, ktorý nadobudli na základe kúpnej zmluvy uzavretej a spisanej právne relevantným spôsobom. Žalovaní dovolanie odôvodňujú ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ a písm. c/ O.s.p., pretože konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. f/ a zároveň rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedli, že postupom súdov im bola odňatá možnosť konať, pretože ani jeden zo súdov sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal a nevysporiadal s podstatnými argumentmi, ktoré dovolatelia uvádzali prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Dovolatelia nesúhlasia s právnym posúdením súdov nižšieho stupňa, že pokiaľ poručiťka F. ako predávajúca uzavrela so žalovanými 1/ a 2/ ako kupujúcimi kúpnu zmluvu, tak išlo o simulovaný úkon. Dovolatelia navrhli, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozsudky súdov nižšieho stupňa, resp. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaných navrhol dovolaciemu súdu, aby predmetné dovolanie odmietol, keďže dovolatelia neuviedli žiadne také skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p., a zároveň dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p. Taktiež si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpení (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolatelia napadli rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým dovolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa dovolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by dovolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad

nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku vecí právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolatelia existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolatelia namietajú nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), keď tvrdia, že sudy nižšieho stupňa sa nezaoberali a nevysporiadali s ich podstatnými argumentmi uvedenými v odvolaní a na pojednávaní pred súdom prvého stupňa (žalovaní ale nešpecifikovali, ktorými konkrétnymi argumentmi sa sudy odmietli zaoberať, respektíve na ktoré nedali odpoveď), ako aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v spojení s porušením ich základného práva vlastniť majetok.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Pokiaľ žalovaní namietajú nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutých rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva i z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m.m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS

46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m.m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré návrhu žalobcu, ktorým sa domáhal určenia, že do dedičstva po poručiťke patrí nehnuteľnosť, vyhovel. Zhodli sa na tom, že v danom prípade subjekty uzavreli naoko kúpnu zmluvu, hoci im v skutočnosti išlo o darovaciu zmluvu. Ak však subjekty uzavierajú zastieranú darovaciu zmluvu ohľadom nehnuteľnosti, tak skutočnosť, že ide o darovanie, musí byť vyjadrená v písomnej forme; inak darovacia zmluva nevznikne. Z uvedeného dôvodili, že ak uzavreli subjekty simulovanú písomnú kúpnu zmluvu ohľadom nehnuteľnosti, nie je darovacia zmluva platná, pokiaľ nebola uzavretá písomne a z jej znenia nie je zrejmé, že išlo o darovanie. Podstatné náležitosti darovacej zmluvy je totiž treba vyžadovať bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o zastieraný právny úkon.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súď ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaných 1/ až 3/ nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľmi uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným 1/ až 3/, ktorý úspech nemali (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca si náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokátky (ktorá ho zastupovala aj pred súdmi nižšieho stupňa) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 12. marca 2015 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje spolu sumu 72,92 € [t.j. 64,53 € (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky) + režijný paušál 8,39 (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 72,92 €].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.